Mizah

Sıkıyönetim kalkıyormuş

Gazeteciler — Haydi arkadaşlar, artık serbest serbest yürüyebiliriz..

— İmkânı yok.. Serbest yürümeyi çoktan unuttuk!

RAMİZ

Anasına bak...

İhtiyatlı baba, bir gece, karısını karşısına aldı:

— Bizim kız on yedisine bastı, dedi. Artık, aşk ve cinsiyet bahislerine dair onunla biraz konuşsak iyi olur...

Kadın dudak büktü:

— Vallahi, dedi, sen istersen konuş. Benim ondan öğreneceğim bir şey yok sanıyorum...

Bu kadarı da...

Profesörün karısı, bir ahbabına dert yanıyordu:

— Vallahi, kardeş, bizimki öyle tuhaf bir adam ki! Sabahları belki bir saat, aynanın karşısından ayıramıyorum.

Öteki merakla sordu:

— Neden? Tuvaletine pek mi meraklı?

— Hayır, canım! Aynada kendisine bakınca, «ben bu adamı nerede gördümdü?» diye saatlerce hâtırlamağa çalışıyor...

Bu hesapça...

Salonun ortasında tanışıp tenha bir köşesine çekilmişlerdi. Delikanlı bir aralık cesaret ve ayni zamanda biraz da nezaketsizlik göstererek:

— Kaç yaşındasınız?

Diye sordu.

Kadın:

— On sekiz, dedi. Siz kaç yaşındasınız?

Delikanlı, boynunu bükerek:

— Vallahi, dedi, ne söyliyeyim, bilmem ki. Sizin hesabınıza göre, benim daha doğmamış olmam lâzım gelir.

FIKRALAR

Beddua

Sultanî Tenbelle Şâhane Tenbel, yan gelmiş oturuyorlar, fakat çalışma mecburiyetini düşündükçe baygınlıklar geçiriyorlardı.

Bir aralık Sultanî Tenbel derin derin içini çekti:

— Ne iyi olurdu, dedi. senede üçyüz altmış beş gün hiç iş olmasaydı...

Şâhane Tenbel hiddetle haykırdı:

— Ne yapıyorsun yahu! dedi. O zaman dört senede bir, Şubat 28 çektiği zaman, üçyüz altmış altıncı gün çalışmak mecburiyetinde kalırız.

Devri saadet

Büyük Millet Meclisinin meşhur merdiven altında, Başbakan Hasan Saka'nın etrafında toplanmışlar, mühim meseleler üzerinde kafâ patlatıyorlardı.

Milletvekillerinden bazıları, eski kabinelerden bazılarını tenkit ediyor, milletçe, kendilerine iyi gözle bakılmadığını ileri sürüyorlardı.

İçlerinden biri:

— Eskiden, dedi. Devlet adamları, millete hiç yalan söylemezlermiş. Neden acaba?

Hasan Saka gülümsedi:

— Gayet basit, dedi. Çünkü eski devirlerde, ahvalin ne olacağını onlara kimse sormazdı da ondan!

Hassasiyet

Riyaseti Cumhur Orkestrası şefi İhsan Künçer Ankara Devlet Konservatuvarında verilen bir konsere gitmişti. Fasıla esnasında yanına Cevat Memduh Altar geldi:

— Nasıl? dedi. Konseri nasıl buldun?

İhsan Künçer:

— Fevkalâde, dedi. Hakikaten, çocuklar iyi yetiştirilmişler.

Cevat Memduh Altar, bilhassa bir gencin üzerinde durdu:

— Ben, dedi. Bunun kadar hassas bir çocuk görmedim. Keman çalarken durmadan ağlıyor..

İhsan Künçer, hayretle gözlerini açtı:

— Ya, dedi. Demek çaldığı keman kendisine bu kadar çok tesir ediyor ha?

Biraz düşündü ve ilâve etti:

— O halde kulaklarına pamuk tıkasın da kemanını öyle calsın!

Nasihati veren:

— Gördün mü? dedi. Ne duruyorsun? Vazgeç şu pis huylarından.

Feyzullah Doğruer gülümsedi ve lâfa karıştı:

— Onun gözlerine baksana sen, dedi. Hiç enayiye benziyor mu? Fena huylarından vazgeçtikten sonra parayı ne yapacak?!

Tencere...

Akşam yemekten sonra kocasiyle konuşurlarken hanım:

— Şu karşıki komşu yok mu? dedi. Öyle tenbel bir kadın ki! Bütün gün hiç bir iş yapmıyor, sabahtan akşama kadar pencerenin önünde oturuyor.

Kocası sordu:

— Ne biliyorsun?

— A! «Ne biliyorsun» u var mı! Sabahtan akşama kadar seyrediyorum, ayol!

DİKKAT

Sayın okuyucularından hiç bir mecmuanın görmediği teveccühe mazhar olan (Mizah) çok büyük fedakârlıklara katlanarak sene başından itibaren bu teveccühlere büyük bir sürprizle teşekkür edecektir.

(Mizah) rekabet kabul etmez güzelliği, zenginliği ve kalite üstünlüğü ile daima biricik mecmua olarak sevilecektir.

Yılbaşını bekleyiniz.

Doğru lâf

Diş doktoru Feyzullah Doğruer, bir arkadaşiyle beraber muayenehanesinde oturuyordu. Bir aralık kapı çalındı, içeriye ikisinin de tanıdığı son harp zenginlerinden birinin şımarık oğlu girdi.

Flörtlerinden, aşklarından, otomobil gezintilerinden filân bahsetmeğe başladı. Feyzullah Doğruer'in arkadaşı:

— Çok ileriye gidiyorsun, dedi. Artık uslanmalı ve biraz aklını başına toplamalısın. Daha çok gençsin, bir gün birdenbire çökersin.

Delikanlı şımarık şımarık güldü:

— Zaten, dedi. Babam bana diyor ki: «Fena huylarından vazgeçersen sana on bin lira veririm.»

Siftah

İsmi lâzım olmıyan ultramodern ressamlarımızdan biri, modeline karşı fazlaca bir hayranlık tezahürü gösterdikten sonra özür diledi. Kız:

— Ya? dedi. Demek ki ilk öptüğünüz model ben'im? Peki, benden evvel kaç model kullandınız?

Ressam cevap verdi:

— Dört: İki elma ile bir ayva, bir de portakal.

Sayı: 76 — Cilt: 3 Fiatı 25 kuruş 19 Aralık 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Kaldırılacak amma...

Bizim, eski Osmanlı saraylarının da bir Rasputini vardı: Cinci hoca.

Sultan Deli İbrahimin bu ahlâksız hocası, din perdesi altında yapmadığı rezalet bırakmamış, yemediği nane kalmamıştı.

Utanmazlığı o dereceye götürmüştü ki: bir gün evine birkaç haysiyetli, saçlı sakallı, sarıklı hakikî din adamı misafir gelmişti. Cinci hoca, onlarla ve onların inandığı şeylerle alay etmek istemiş ve yemeğe kalmaları için ısrar etmişti.

Sofra kurulmuş, kalaylı bakır kaplar üstüne konmuş, birkaç kupa ile bir testi de ortaya çıkmıştı.

Cinci hoca, testiden lâl renkli bir mayii önündeki kupaya doldurmuş, din adamlarının hayret ve nefretle açılan gözlerine baka baka, sakin bir tavırla:

— Şaraptır, demişti. Kupamı şerefinize kaldırıyorum. Siz de kaldırmaz mısınız?

Bu küstahlık karşısında misafirlerden biri dayanamamış:

— İmkân olsaydı, demişti. Biz de vatanın, dinin şerefi için kaldırırdık amma; kupayı değil, senin vücudunu!

Londrada toplanan Dörtler, evvelce de yazdığımız gibi bir anlaşmaya varamadan dağıldılar. Sebep şu: Sovyet Rusya, işgal ettiği memleketleri boşaltmak istemiyor.

Sulha susamış olan muztarip dünya üzerinde bir tahakküm ve istibdat dalgası gibi esen Sovyet Rusya, ihtiraslarını uluorta açığa vurmaktan bile çekinmiyor.

Bu gidişle demokrat âlemi, bir gün ona:

— İmkân bulursak senin vücudunu ortadan kaldıracağız!

Derse, hiç şaşmıyalım..

Mizahçı

Komünizm ilerilemesinin önüne geçildi..

***Demir perdenin** önü ve arkası!*

ZURNADA PEŞREV

Kem gözlere şiş!

Yazan: ERTUĞRUL ŞEVKET

Ooh, yarabbi şükür! Nihayet hayatın ucuzlaması için lâzım gelen karar alındı. Meğer ne kadar kolay, Kristof Kolomb'un yumurtası gibi basit bir şeymiş de kimsenin haberi yokmuş. Rahmetli Başvekil Refik Saydamından tutunuz da, Saraçoğlu Şükrülerine, Recep Pekerlerine varıncaya kadar kimse akıl edemedi, «tedbir alıyoruz!» diye başlarını da, başlarımızı da belâdan belâya soktular; onlar da, bizde yedi mahalle aşırı komşularla kötü kişi olduk. Halbuki, bundan beş, altı sene evvel biri çıksa da, şu ufacık tedbiri ileri sürseydi, şimdi yurdumuz gül gülistanlık olacak, keselerimiz liracıklarla dolacak, Karûn kesilecekmişiz!

İşte Hasan Saka kabinesi, bir bir buçuk aylık bir tetkik ve tahkikten sonra toplandı, hayatı ucuzlatacak tedbiri ilân etti: Fırancala yapılmıyacak!

Gördünüz mü pratik çareyi?

Yaşasın Hasan Saka ve onun mesaî arkadaşları! Bereket iş başına geldiler de hakikî derdi, hakikî ve burnumuzun dibinde duran, bizi, bizleri bir kanser mikrobu gibi kemiren fırancala belâsını kulağından yakalar yakalamaz yedi kat yerin dibine soktular.

Vâkıa, siz:

— Keşki, şu Hasan Saka ve arkadaşları daha çok evvelinden iş başına gelseydi de kendimizi daha çabuk toplasaydık!

Diyeceksiniz amma, ne yapalım? Olan oldu, torba doldu. Zararın ne tarafından dönülse kâr: yine kârdır!

***

Kararın ertesi günü uyandığım zaman göğsüm bir misli daha kabarmış, baharda ağaçlara su yürümesi gibi kollarıma kuvvet, bacaklarıma derman gelmişti. Gözlerim, sevinç içinde ışıl ışıl yanıyordu.

Evsahibinin kapısını tıklattım, eline kırk lira uzattım. O, Takunyalı Deli Salihle karşılaşmış gibi:

— Bu, ne? dedi. Daha kırk lira vereceksin?

Onu istihfafla süzdüm; kendisine tepeden baktım:

— Hayat, dedim. Yarı yarıya ucuzladı. Malûm ya, fırancala imalâtı memnu...

Sabah sabah, saçma dinlemek istemiyen bir insan tavriyle avucuna sıkıştırdığım kırk lirayı suratıma fırlattı, kapıyı küttedek kapattı, içeriden bağırdı:

— Yarın, dedi. Mahkemeden tahliye kararı alayım da gör fırancala imalâtını...

Güldüm:

— Zavallı, dedim. Gazete okumaz ki... Bilemiyor, mazur. Mahkemede rezil olduğu zaman işi anlar...

Otobüste, her zamanki gibi yirmi beş kuruş almağa kalktılar. İtiraz ettim:

— Yoo! dedim, biletçiye. yutturamazsın. Fırancala imalâtı yasak oldu!

O, bön bön suratıma bakarken, otobüsün sarsıntısile bir nevi hora tepen yolcuların arasında kahkahaya yakın bir gülüşmenin yükseldiğini duydum ve kim olduğumu anlamak ister gibi şoförün başını geriye çevirdiğini ve ilk polis noktası önünde durduğunu gördüm. Aşağı indi, polise bir şeyler söyledi, o da geldi: İsmimi, hüviyetimi sordu. Sonra şoföre:

— Yok canım, dedi. Sana öyle gelmiş!

Aaa!!! Önünden her gün geçtiğim ve vitrinindeki kumaşları, kedinin ciğere bakması gibi, ağzım sulana sulana seyrettiğim mağazada en küçük bir fiat farkı yok. İngiliz kumaşlarının metresi, yine yetmiş beşe. Yooo, artık bu kadarına tahammül edilmez, buna edepsizliğin gül pembesi derler! Eğer biz halk tabakası, hükûmete aldığı kararlarda yardımcı rolümüzü ifa etmezsek, elbette o, yüzde yüz muvaffak olamaz. İçeriye hışm ile daldım, başladım bağırmağa:

— Sizi erzel, sizi hayasız, sizi namussuz, sizi karaborsacı, sizi dolandırıcı herifler sizi! Fırancala imalâtının yasak edilmesine rağmen, siz hâlâ.. ha!..

Şimdi, Cürmümeşhut mahkemesinin kapısında ve jandarmaların tahtı muhafazasında sıramı bekliyorum.

Sıramı bekliyor ve için için gülüyorum. Kendi kendime diyorum ki:

— Şu etrafımı çeviren, parmaklariyle beni birbirlerine gösteren meraklıların ve bileklerime bir kelepçe takmadıkları kalan şu jandarmalarla polislerin nazarı hayretleri ve dehşetleri arasında biraz sonra mahkeme salonunda, mücrim iskemlesinden kalkacak, dâvacı koltuğuna kurulacağım. Zavallılar, bilmiyorlar ve bilemiyorlar ki: Hayatı ucuzlatmak için Heyeti Vekile, Vekiller Heyeti, Hasan Saka kabinesi tarafından fırancala imalâtı yasak edildi!

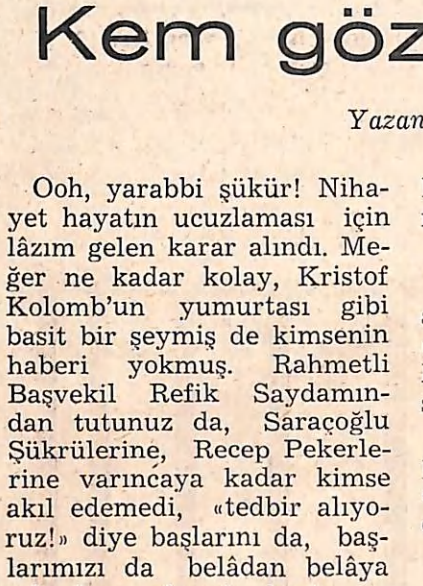

Kavuncu — Bayım, bunlar Hasan bey, al rafa koy, altı ay dayanır!

Müşteri — Pek zannetmem!

Şu başıboş şehir!!!

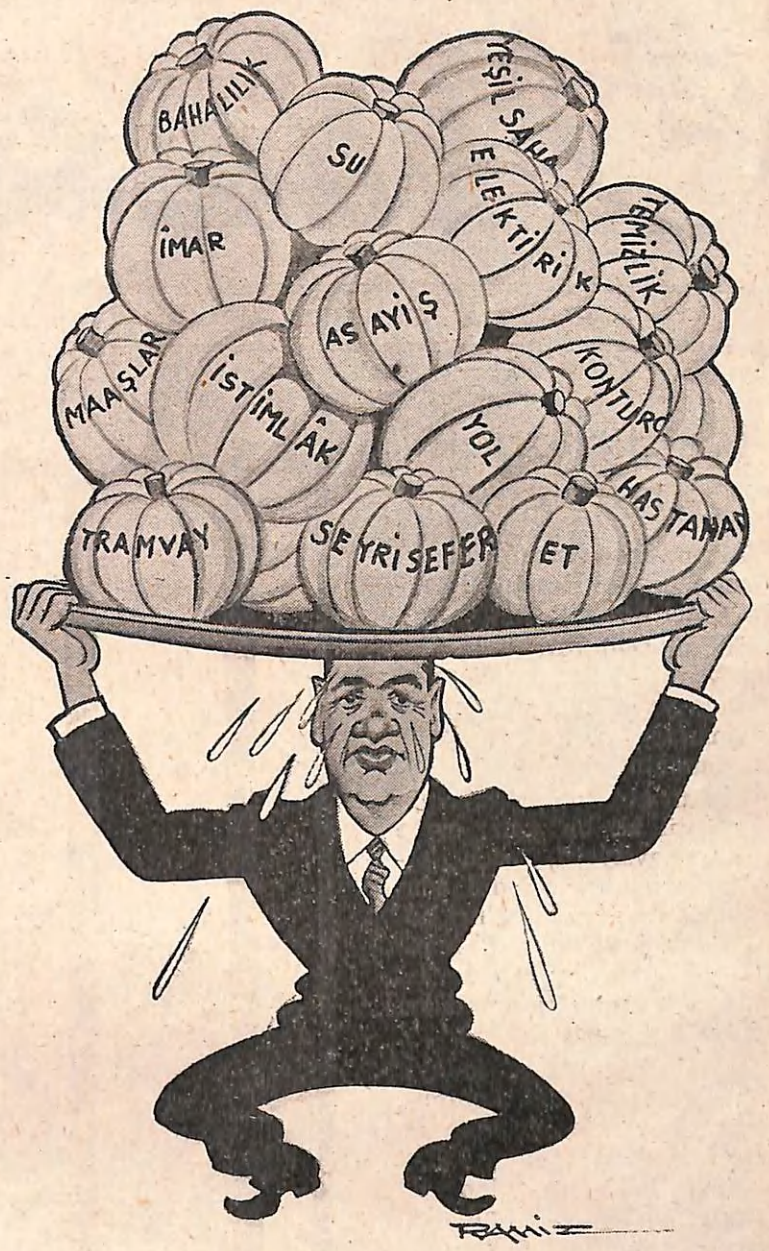

(Cumhuriyet) refikimizin fotoğraf serisini tamamlamak için:

MİHEK TAŞI

Kalmayınca âşıkta Kerem kahramanlığı
Kalır mı mâşûkanın artık Aslı Hanlığı?

İnsan o coşkunluğu kanında duymak için
Kaybetmemek gerektir cihanda civanlığı.

Civanlar anlaşılmaz doğum târihlerinden,
Tâyin eder yaşları meskenet düşmanlığı.

Onlara genç denir ki, yaşları her ne olsa,
Ellerinden bırakmaz bir türlü aslanlığı.

Delikanlı sayılmaz yirmi yaşında bile,
Her kim ki kabûl eder kullara kurbanlığı.

Düşünce sâhipleri, böyle yirmiliklere,
Doksan kere müreccah bulurlar doksanlığı.

Muhterem İbnül'Emin Mahmud Kemal İnâle,
İşte bundan geliyor âlemin hayranlığı.

Hazretin zekâsına, ilmü fazîletine,
İlâveten bir de var bekârlık sultanlığı.

Avdet eder gençliğe İsmâil Habib Sevük,
İkide bir nüksedip eski pehlivanlığı.

Hiç bir zaman ihtiyâr olamaz Yahyâ Kemal,
Yüz yıl bırakmasa da elden gazelhanlığı.

Bir dirhem et bin ayıp örterse, var kıyas et,
Neye varır Hüseyin Bingül'ün şişmanlığı?

Her hafta gençliğini bir daha isbât eder,
Abdülbâki Fevzinin meşhur nüktedanlığı.

İbrâhim Alâeddin cinliğinde berdevâm;
Yalnız Fâzıl Ahmedin tükenmiş şeytanlığı.

Aslında var mı, bilmem, sonradan ekleme mi?
Muhiddinin Parslığı, Râsihin Kaplanlığı?

Hülâsa, ihtiyardır sarayı zindan gören;
Gençtir samanlık olan gönlünün seyranlığı.

Nice güzel kadınlar bilirim, kırkı aşmış;
Kızlara taş çıkarır takınca gerdanlığı!

Gençliğin mihek taşı, demokrasi aşkıdır;
Deli Ozan, bu sevdâ dinç tutar insanlığı.

Deli Ozan

Şoförlere ceza, müşterilere ezâ

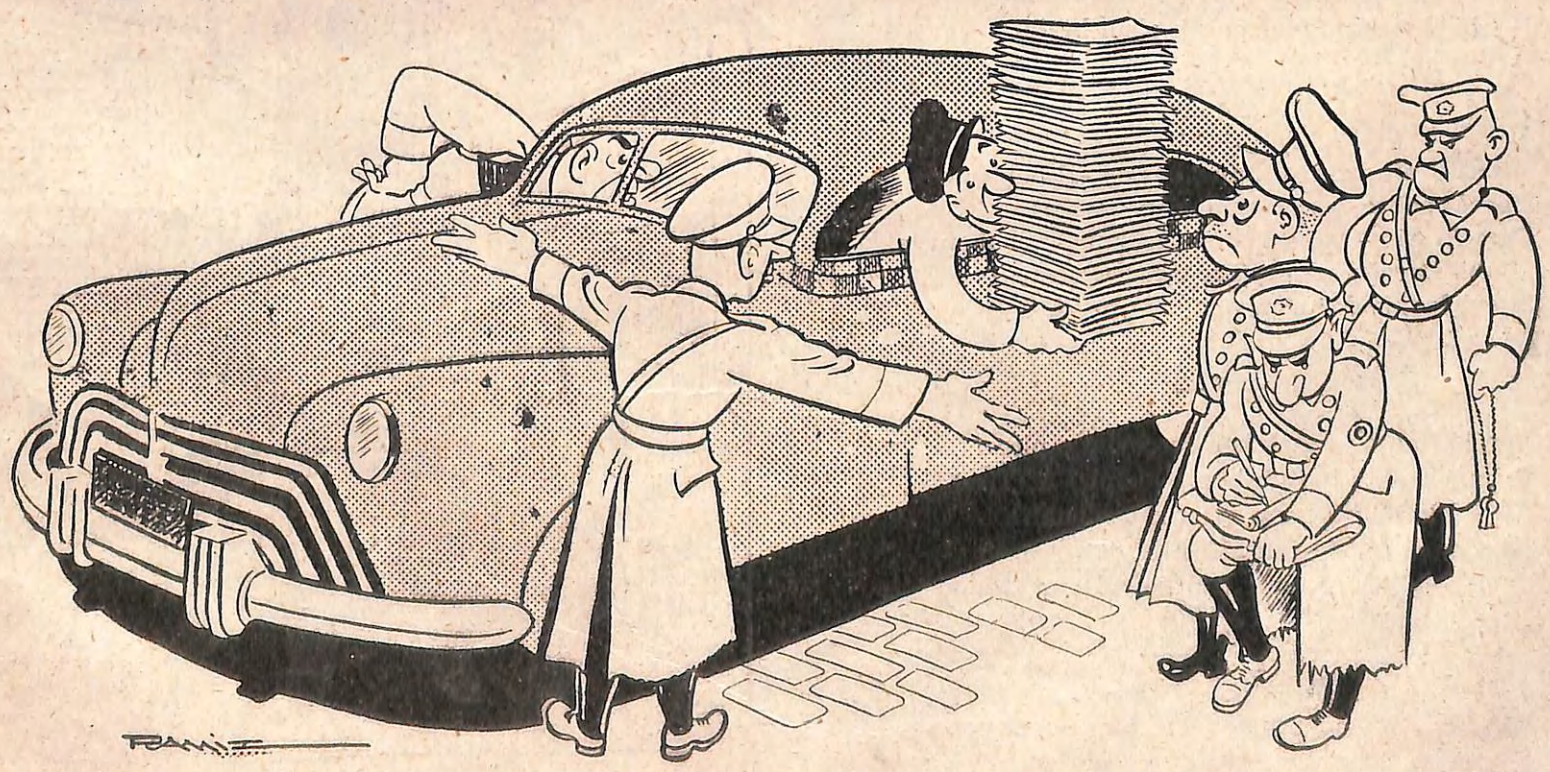

— *Karneni ver, ehliyetnameni ver, muayene cüzdanını ver, nüfus kâğıdını ver, sıhhat raporunu ver, beş lira ver...*

SARAÇ'ın BİLMECELERİ

— Yunusla beraber —

— 1 —

Çıktım elma dalına Harmandalı oynattım
Gölcükte perde kurdum (Çakırcalı) oynattım
Düştüm ayağım çıktı kırıkçıya çiğnettim
«Kerpiç koydum kazana poyraz ile kaynattım»
Oyun beğenilmedi halk çevirdi yüzünü...

— 2 —

(Adsız) ı azarladım atlıyı etekledim
Bir (Örs) le bir (Cura) yı birbirine ekledim
Top oynadım acıktım (Tirit) imi bekledim
«Bir serçe kanadını kırk kağnıya yükledim»
Kırk çift öküz çekmedi devletçilik tezini

— 3 —

Kızıl yıldız mı doğmuş? Saat kaçtır dediler
Toprak mülk olmaz diyen şu (Saraç) tır dediler
Varlık vergisi dedim millet açtır dediler
Matrahsız vergi olmaz bu haraçtır dediler
Teli fazlaca gerdim kırayazdım sazını

— 4 —

Eli kalem tutanı elsize çevirmiştim
Basın toplantısını dilsize çevirmiştim
Kendim başkanlık etmiş kendime söz vermiştim
Çocukluktan lâf açıp ne çamlar devirmiştim
Hürriyet perisinin çekemedim nazını...

— 5 —

Şu bizim (Nihat Erim) karayı ak etmemiş
Tekke beklemiş amma çorbayı haketmemiş
Hüriryet bir zehirdir niçin yasak etmemiş
«İplik verdim çulhaya sarıp yumak etmemiş»
Hiç böyle şal mı olur gelsin alsın bezini

— 6 —

(Kentli) nin vakti yokmuş beş on yıl beklemeğe
Habre makale yazar acımadan emeğe
Demokrasi — doğmadan — kalkmış emeklemeğe
«Balık kavağa çıkmış zift turşusu yemeğe»
«Leylek sıpa doğurmuş anladın mı sözünü»

— 7 —

Ben kartalım o sinek ben serçeyim o pire
Er meydanına koştuk ben (Ödemiş) o (Tire)
Bir de kaktım karıştı ortalık birdenbire
«Bir sinek bir kartalı kaldırdı vurdu yere»
«Yalan değil gerçektir ben de gördüm tozunu»

— 8 —

(Bayar) ı biz doğurduk fakat bize benzemez
Dağı düze benzemez yazı güze benzemez
(Saraç) ın çuvaldızı çuvaldıza benzemez
«Yunus bir söz söyledi hiç bir söze benzemez»
Köylü öküzsüz kaldı boğazladık kazını.

İzmir:
Müstensihi: KOCAYÖRÜK

Ziraî Donatım müdürü Millî Korunma tarafından mahkemeye verildi.

— Ziraî Donatım neye denir biliyon mu?

— Bilmiyom, galiba devletin parasiyle kendini donatanlara deniyo!

— Bizim hanıma sana kürk, otomobil, naylon ne istersen alacağım, seni lüküs yapacağım yalnız sabret dedim, inanmadı.. Amma şu buğdayları, kömürleri dışarı satalım, bir kere memlekete dolar girsin dedim. O zaman inandı...

Erkek — Babam ölürken, «Bıraktığım mirasla bir taş yaptır» diye vasiyet etti...
Kız — Âlâ, yılbaşı geliyor, hediye olarak, o para ile bana şu taşı bir yüzük yaptır!

Betarz-ı Kudema

Daldan dala

Her güzel cahil-i kanûn-ı muhabbet mi olur?
Her seven ben gibi gamdîde-i hasret mi olur?

Gördüğüm anda o âhûyu kaçırdım aklı,
Böyle sevdâ mı olur, böyle musîbet mi olur?

Neye mahzun duruyorsun diye hiç sorma bana,
Sîne-i haste-i hicranda meserret mi olur?

Kavuşur sanma elem çekmiyen âdem emele,
Girmeyen külfete hiç nâil-i nîmet mi olur?

Bulunu kesret olan yerde muhakak mihnet,
Künc-i vahdet gibi bir cây-i selâmet mi olur?

Başı bin derde girer hemdemi nâdan olanın,
Ehl-i irfan ile ülfet gibi devlet mi olur?

Görülür ecvef olanlarda gurûr-u azamet,
Mârifet-perver olan kimsede nahvet mi olur?

Fazılım ben diyen, ıslâh-ı derûn etmelidir,
Kalbi pâk olmıyan insanda fazilet mi olur?

Nice körler bilirim, rehber olur gözlülere,
Her basar sâhibi âdemde basîret mi olur?

Kanma derlerse: (İner arza semâdan esmâ),
Adı her Behçet olan mâlik-i behçet mi olur?

Kimsenin mâlına göz koymasa şâyet kimse,
Bak, bu dünyâda şekavet mi, cinayet mi olur?

Paradır âdemi kaplan gibi saldırgan eden,
Cebi boş kimsede cür'et mi, cesaret mi olur?

Var imiş saylav olan kırk senedir fâsılasız,
Böyle bir yağlı börek her kula kısmet mi olur?

Lûtf-u himmet buyurup bir, iki gün ey (Kırdar)
Şu mahallâtı dolaşsan sana zahmet mi olur?

Gün geçer, hafta geçer; çöpçü sokaktan geçmez,
Böyle bir beldede — sen söyle — nefazet mi olur?

Kuracakmış yeni bir parti işittim ki (Peker)
Daha bundan öte gaflet mi, dalâlet mi olur?

Geçti aylar, fakat aslâ hareket yok (Saka) da
Bu kadar okkalı, kantarlı batâet mi olur?

Bana bildir gelip ey (Râsıd) ı hikmet-perdâz,
Her sözün böyle senin ayni keramet mi olur?

Râsıd

Kısmetinde olanın

Yazan :
HAMDİ VAROĞLU

ONDAN AL ÖTEKİNE VER

Gazetelerde bir haber.

Başbakanlık, Bütçe cetveli dışındaki otomobillerin maliyeye teslimini, Bakanlıklarla diğer dairelere bildirmiştir. Bu otomobillerin yakında satılacağı anlaşılıyor. Başbakanlığın bu kararıyle, bütçede iki iki buçuk milyon liralık bir tasarruf temin edileceği hesaplanmaktadır.

Sevinilecek şey. Yorgana göre ayak uzatma tedbiri.

Gazetelerde bir başka haber.

Sinop İl Daimî Encümeninden. İlimiz hizmetinde kullanılmak ve 947 model Doç, Ford ve Şevrole marka olmak üzere yeni bir binek otomobili alınacaktır. İhalesi filân gün yapılacaktır. Muvakkat teminatı şu kadar liradır.

Üzülecek şey; serçe parmak yine yorgandan dışarıda kaldı.

*
**

Aklıma bektaşinin fıkrası geldi.

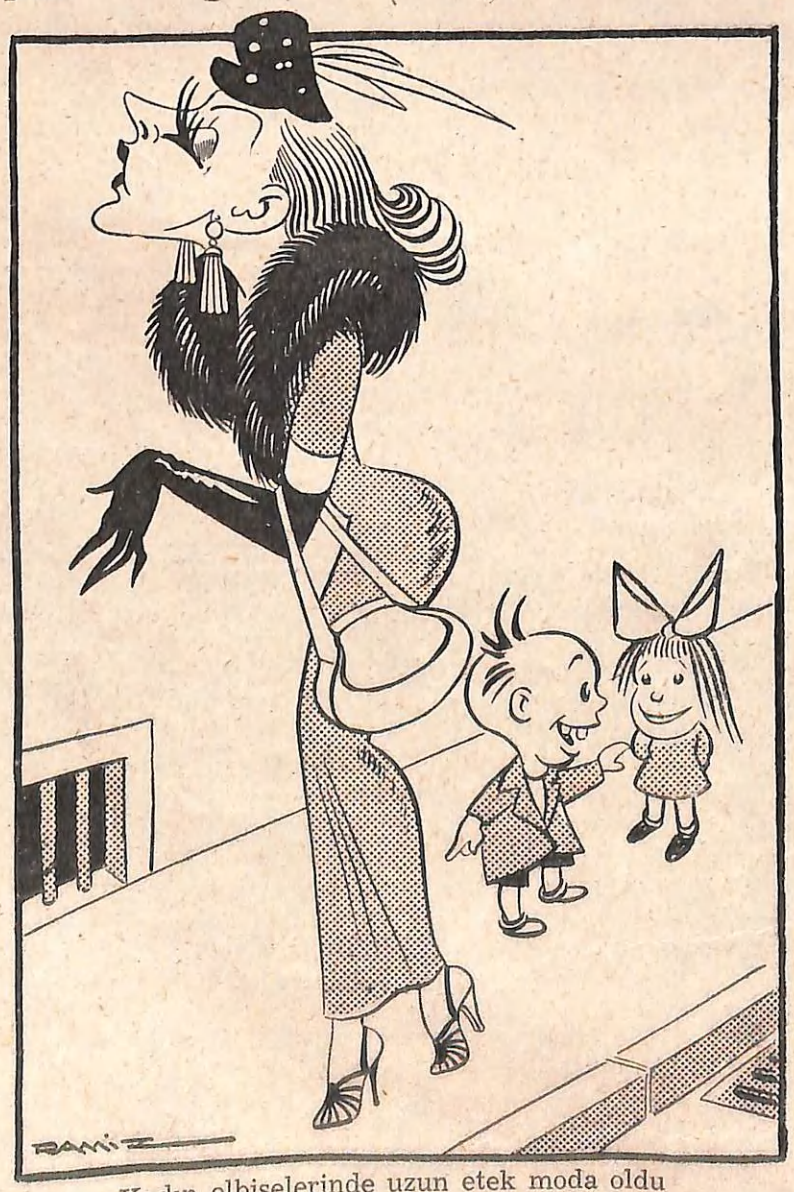

Kadın elbiselerinde uzun etek moda oldu
Çocuklar — Voyvoo, kadına bak bacakları yok!

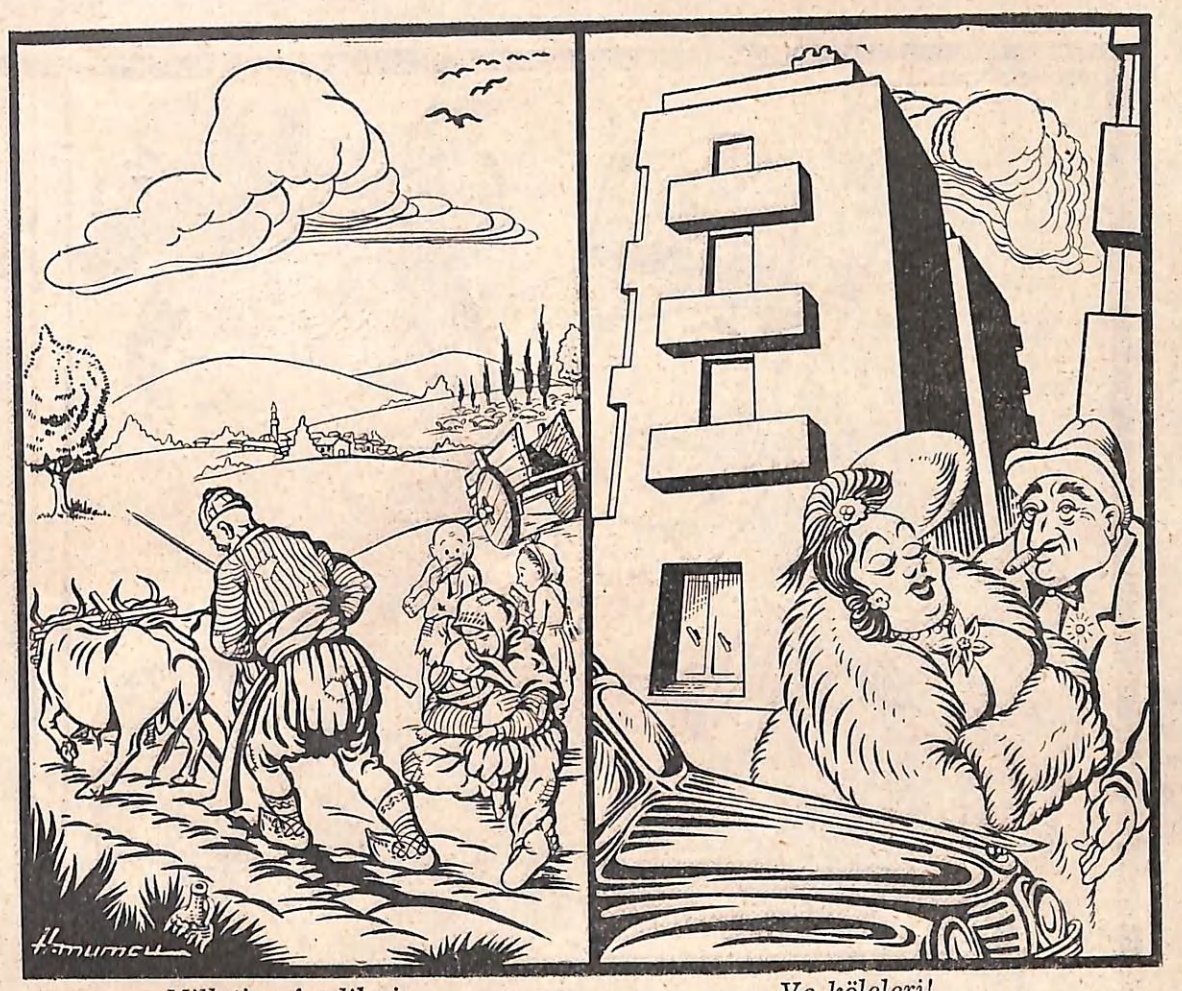

Milletin efendileri... *Ve köleleri!*

Hazretin cebinde topu topu kırk parası varmış. Fırına gitmiş, kuruşu uzatmış, on paralık ekmek istemiş.

Fırıncı kuruşu almış, ekmeği vermiş; amma, paranın üstünü verdimdi diye iddiaya kalkmkış, otuz parayı içetmiş.

Bektaşinin niyeti, otuz paranın on parasiyle peynir alıp fırından aldığı ekmeğe katık etmekmiş. Şimdi bir parasız kalınca şaşalamış, amma, ne olursa olsun demiş, bakkala girmiş, peyniri almış. Bakkal para isteyince, bu sefer de o yalan söylemiş, «yerdik ya» demiş, yürümüş. Dükkândan çıkınca:

— Yarabbi, demiş, işin doğrusunu sen biliyorsun, on parayı fırıncıdan al, bakkala ver.

★

SARAYDAN TİYATROYA

İstanbul Barosu toplanmış.

Avukatlar, önce kendi işlerini konuşmuşlar. Cımbızla kıymık çıkarır gibi, içlerinden birkaç kişiyi, fazlalık veriyor diye, söküp atmışlar. Sonra, lâf dönüp dolaşmış, Adliye sarayına gelmiş. Biri çıkmış:

— Her sene iki taş koysaydık, on altı senede bir saraya kavuşurduk, demiş.

Otuz iki taşla saray inşası usulünü keşfeden bu zat alkışlar arasında kürsüden inmiş.

Arkasından, başka birisi:

— Açık hava tiyatrosuna para buluyoruz da, Adliye sarayına bulamıyoruz, diye tenkit etmiş.

Bu lâf daha çok beğenilmiş. Tekmil Baro, Açık hava tiyatrosunu diline dolamış.

Bu Açık hava tiyatrosunu, avukatlar öyle hırpalamışlar ki, Baro sırf bu mevzuu konuşmak için toplanmış sanırsınız.

Şu insanlara yaranılmıyor vesselâm.

Açık hava tiyatrosu kadar ucuza malolan ne bulunur Allahaşkına?

Ne damı var akacak, ne kömür ister yakacak!

Perdesi yok ki eskisin, dekoru yok ki aşınsın!

Üstelik, binlerce kişi, etrafını kuşatıp bedava tarafından bedîî zevkini tatmin ediyor.

Ne deseniz boş!

Otuz iki taşla saray inşası usulünü değil, bir Açık hava Adliye sarayı inşası usulünü keşfetmedikçe, yanan eski binanın viranesi karşısına geçip «Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde» mısraını daha kimbilir ne kadar zaman tekrar etmekten gayri yapacak iş yok.

Çömezin Röportajları:

76

Bütçe hakkında

Çizen : RAMİZ

Çömez — Bütçe için gürültülü münakaşalar oluyormuş..

Zengin — Tabiî zenginin malı züğürtün çenesini yorar!

Çömez — Neden devletin para işlerine (bütçe) derler?

Fakir — Bizim bütçemiz gibi küçük olduğundan sonunda hep (ce) kullanırlar.

Çömez — Bütçeyi nasıl yapmalı?

Sarraf — Benim yibi!

Çömez — Mütevazin bütçe nasıl şeydir?

Esnaf — Bizim tartılar gibidir. Tam derler mutlaka eksiği vardır!

Çömez — Bütçe müzakeresi gürültülü olacakmış..

Kadın — Tam bizim evdeki gibi desene!

Çömez — Bütçede tasarruf yapıldığı nereden belli olur?

Muhasebeci — Sene sonunda elimizde kalan paralarla aldığımız mânasız şeylerden belli olur!

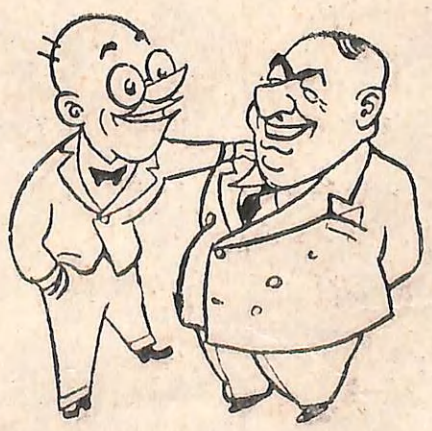

Cömez — Dairenizde bütçe için tasarruf yapılıyor mu?

Müdiri umumî — Evet, üç otomobilimizden birini aldılar!

Çömez — Bütçe müzakere oluyormuş..

Züğürt — Beni alâkadar etmiyor!

Hikâye

Anne parası

Yazan: ÇALÇENE

Râna, kocası Bülendin boynuna sarılmış, ona yalvarmağa başlamıştı:

— Kocacığım, diyordu. Annemle beyhude yere, incir çekirdeğini doldurmaz bir şey için darıldın. Gel bu inadından vazgeç de seni barıştırayım.

Bülent, şakaklarındaki saçların kırlaştığı başını sallıyor:

— Hayır, diye ısrar ediyordu. Madem ki o, benim saadetime göz dikmiş.. Madem ki benim yüzüme: «Bak göreceksin bir gün seni kızımdan ayıracağım!» diye bağırdı. İmkânı yok onunla barışmam.

Bülentle Râna, iki sene kadar evvel evlenmişlerdi. Fakat, bu iki seneye, bir iki sene daha ilâve etmek lâzımdı. Çünkü onlar, birbirleriyle iki sene de sevişmişlerdi.

Evlilik hayatının ilk şekerli, ballı ayları geçtikten sonra; tuzlu, biberli haftaları başladı. Çünkü Râna, balolarda dolaşmak, kabul günleri tertip etmek, şık giyinmek istiyordu. Halbuki, Bülendin küçük bir sermaye ile çevirmeğe uğraştığı komisyonculuk işleri bunları temine kâfi değildi. Bu sebeple araları açılmağa başlamış, ilk zamanlar ince ince, köşede bucakta ağlamakla talihten edilen şikâyetler, sonraları acı sözlü münakaşalara kadar ilerlemişti.

İşte bu münakaşaların birinde, kendilerile beraber oturan Rânanın annesi Sâfinaz hanım da kendini tutamamış:

— A, oğlum, demişti. Madem ki böyle, Darülfünunlarda okumuş bir kızın arzusunu yerine getirecek para kazanmıyordun, niye onunla evlendin?

Bu söz, Bülent'e çok ağır gelmişti:

— Rica ederim, dedi. Râna, benim ne iş yaptığımı bilmiyor değildi. Kendimi ona milyoner olarak tanıtmadım.

O zaman Sâfinaz hanım, birdenbire köpürmüş:

— Öyleyse, çalışmasına müsade et! demişti. Ben onu yok canımdan sana kul, köle olması için okutmadım ki.. Mânasız bir kıskançlık yüzünden, kızın hem istikbalini baltalıyorsun, hem de onun kazanacağı para ile istediği gibi yaşamasına mani oluyorsun..

Kavga büyümüş, Sâfinaz hanım mantosunu sırtına geçirmiş, Yalovadaki evine gitmek üzere damadının apartımanını terkederken:

— Görürsün! diye bağırmıştı. Bir gün kızımı senden ayıracağım..

Damatla kaynananın kanlı bıçaklı darılmalarının üzerinden üç ay geçmemişti. Bir gün Râna:

— Annemi göreceğim geldi, demişti. İki, üç gün için Yalovaya gideceğim.

Bülent, bunu tabiî karşılamış, karısının istediği müsaadeyi vermişti.

Râna, dört gün sonra, eli kolu paketlerle dolu olarak dönmüş, bin bir işve içinde kocasının boynuna sarılmış:

— Bülentçiğim, demişti, Habersiz olarak yanına gitmeme annem bilmezsin ne kadar sevindi. Sonra, uzak bir akrabasından da kendisine yirmi beş, otuz bin liralık bir miras kalmış. Gelirken bana beş yüz lira verdi: «Kızım, dedi. Bununla kendine bir şeyler al!»

Sonra Râna, elindeki paketlerden bir tanesini açmış, iki tane ipekli gömlekle iki kravat çıkarmış:

— Bak! demişti. Bunları da sana aldım. Memnun oldun mu?

O günden sonra Râna, on beş, yirmi günde bir Yalovaya annesine misafir gitmiş, dönüşlerinde de hep para, kumaş vesaire getirmişti.

Bu sayede, gözlerinden akan inci taneleri dinmiş, şık giyinmeğe başlamış, arzu ettiği hayata kavuşmuş, parasızlık yüzünden bir yılan hikâyesi gibi uzayıp giden dırdırlar da bir son bulmuştu.

Bu neticeden Bülent de memnundu. Bütçelerine böyle her ay açıktan giren birkaç yüz lira, onun sırtındaki yükü de hafifletiyordu.

Yalnız, Rânanın annesile barışma tekliflerini reddetmekte inat ve ısrar ediyor, bunu kendi kendisine: «Mükemmel bir politika» olarak isimlendiriyordu. Çünkü: Sâfinaz hanımla barışacak olsa, o tabiî yine yanlarına gelecek, bu sefer paranın da verdiği bir cesaretle Bülende yapmadığını bırakmıyacak, yani, ağızlarının tadını kaçıracaktı. Bülent, içinden:

— Böylesi daha iyi, diyordu. Hem parasını alır, hem de ondan uzak kalmanın, şerrinden kurtulmanın zevkine varmış olurum.

***

Bülent, bugün de barışma teklifini reddedince Râna:

— Pekâlâ! demişti. Sen bilirsin. Yalnız geçen sefer yanından ayrılırken annem : «Kızım, uzatma! demişti. On beş günü geçirme. Burada ihtiyar amcanla oturmaktan bunalıyorum. Sen gelince, teselli buluyorum.» Bunun için yarın sabahki vapurla Yalovaya gideyim. Üç veya dört gün sonra gelirim.

Bülent, her seferinde olduğu gibi hiç bir itirazda bulunmadı:

— Pekâlâ sevgilim, dedi. Annendir tabiî. Arzu ettiğin zaman gidersin. Yalnız, günleri fazla geçirme. Oraya mektup yazamadığım için hasretim iki katlı oluyor. Elbet beni üzmek istemezsin değil mi?

Râna, genç ve körpe göğsünü meydana çıkaran bir hareket yapmış ve kocasının boynuna sarılmış:

— Elbette sevgilim, demişti. Sen, benim herşeyimsin!

***

Râna gideli iki gün olmuştu. Bülent, akşamüzeri eve gelmiş, sofrasını kurmuş, rakı şişeciğini masanın üzerine koymuştu. Düşünüyordu. Râna, son iki ay zarfında annesine beş defa gitmiş, buna mukabil de iki bin liraya yakın para getirmişti. Ellerini uğuşturdu:

— Mükemmel iş! diye söylendi.

İlk kadehi içmemişti ki : kapı çalındı. Gelen postacıydı. Kendisine bir telgraf uzattı. Bülent merakla telgrafı açtı, okudu:

«Kızım Râna,

Tam üç aydır ne mektup yazıyor, ne de kapımı açıyorsun. Meraktan çıldıracağım. Acele cevap.

Annen Sâfinaz»

Pâyini sûzan eder dikkatle bas kim râhına
Kalbini atmış geçerken âşinalardan biri

FIKRALAR

İcabında...

Yolda eski bir ahbabına rastgeldi. İki eline sarılarak:

— Vay, canım, ciğerim, şekerim! diye atıldı. Seni bana Allah gönderdi. Pek sıkışığım: Bana bir beş lira...

Demesine kalmadı, öbürü:

— Maalesef, dedi. Tövbeliyim. Arkadaşa borç para veremem...

Borç istiyen ısrar etti:

— Zarar yok, canım, sen bana ver. Biz seninle zaten pek o kadar arkadaş değiliz ki.

Bir gün olur...

Doğan Nadi'ye bir genç, yazı getirmişti:

— Bu makalemi gazetenizde neşretmeme acaba imkân var mı?

Diye sordu:

Doğan, yazıyı dikkatle okudu, beğenmediği yüzünden belli idi. İade ederken, delikanlının sualine cevap verdi:

— Belki bir gün neşredebilirsiniz, dedi. Ben bu dünyaya kazık kakacak değilim ya!

Rekor

Amerikadan gelmiş olan biri Sait Kesler'e anlatıyordu:

— Birader, öyle çalışkan insanlar ki! Bakıyorsun: sabahleyin bir binanın temelini atıyorlar, akşam da 76 ncı katı çıkıyorlar...

Şehir Meclisi âzası Sait Kesler güldü:

— O bir şey mi, azizim! dedi. Bizim memlekette binalar daha çabuk yapılır. Sabahleyin temeli atarlar, akşama bakarsın: kirayı vermediler diye ev sahibi kiracıları kapı dışarı etmiştir...

Fark

Etem İzzet Benice, bir baloya gitmişti. Vakit hayli ilerlemiş, dansa doymak bilmiyen çiftler bile yorulmuşlar, kenarda köşede buldukları koltuklara, sandalyelere yerleşmişlerdi.

Bir aralık, Etem İzzet Benice'nin yanına bir arkadaşı geldi, karşı köşede oturan bir hanımı gösterdi:

— Etemciğim, dedi. Şurada oturan hanımefendiyi tanır mısın?

Etem İzzet Benice, kısa bir cevap verdi:

— Evet, tanırım.

Arkadaşı:

— Tanışıklığınız ne derecededir? dedi. Kendisile konuşur musun?

Son Telgraf'ın zorlu başmuharriri, sakin bir tavırla cevap verdi:

— Hayır azizim, dedi. Sadece dinlerim, çünkü; karımdır!

Gitti gider...

Genç kadın, dostu ile ikinci defa buluştuğu zaman, iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

Adam:

— Ne var? Ne oldu?

Diye sordu.

Kadın cevap verdi:

— Daha ne olsun! Tam iki yüz elli bin lira kaybettim!

— Yok canım? Nasıl?

— Basbayağı: Kocam benim seninle münasebetim olduğunu duymuş, beni bırakıp gitti...

Mucit

Üstat İbrahim Alâettin Gövsa'nın evindeydiler. Muhtelif meselelerden bahsediliyordu. Söz, modaya intikal etti. Doktor Ali Süha Delilbaşı:

— Herşeyi anlıyorum amma, dedi. Şu, gayri sıhhî yüksek ökçeli kadın iskarpinlerinden hiç bir şey anlamıyorum. Acaba bunu kim ve ne diye icat etti?

İbrahim Alâettin Gövsa:

— Bunu bilmiyecek ne var? dedi. Her halde erkeklerin boynuna sarılmağa meraklı kısa boylu bir kadın icat etmiştir!

Dilden anlamak

Nazmi Acar'ın da bulunduğu samimî bir mecliste yeni nişanlı, fakat orta yaşlı bir zat:

— Nişanlımdan mektup aldım, dedi. O kadar güzel üslûbu var ki...

Sonra cebinden mektubu çıkardı ve bu dost meclisinde onu yüksek sesle okumakta bir mahzur görmedi. Fakat, birdenbire durdu, halinden mektubu içinden okumağa devam ettiği belliydi.

Etraftan gülüştüler ve sordular:

— Ne var, ne oldun birdenbire? Neden içinden okumağa devam ediyorsun?

Nazmi Acar atıldı:

— Mutlaka, dedi. Nişanlısı mektubun oralarını silikçe yazmıştır: Her halde, fısıltı halinde kulağa söylenecek bir sırdan bahsediyordur!

Hovardalık

Abraham'ın anlattıkları karşısında Salamon'un ağzının suyu akmıştı:

— Demek, nişanlınlan yezmeye yittin, topu topu üç buçuk lira harcadınız ha?

Abraham sakin bir tavırla cevap verdi:

— Ya! Raşel'in çantasında ondan başka para yokmuş...

Yeni darb'ı meseller

Nedametin birçoğu âdettir.

★

Takma saçlı, kelden daha merduttur.

★

Öyle nazik doktorlar vardır ki, evlerine dul giren kız çıkar.

★

Harpte olduğu gibi aşkta da şu çeşit sevkulceyiş kazandırır: Taarruz!

★

Kadın, şunun için deniz gibidir, fevkine çıkılmadıkça içi gözükmez.

★

Kadın mahremiyetini vermekte, âmâyı açıkgöze tercih eder.

★

Kadın, dudağını üç halde büzer. Teemdülde, teessüfte, takdimde!

★

İnsanın hüviyeti duruşudur.

★

Kadının bacağı kendisidir.

★

İlâca lüzumundan fazla düşmeyiniz. Allah, doktordan akıllıdır.

★

Fazla ağırbaşlılık insanı başaşağı getirir.

★

Çivi çiviyi sökmez, kakar.

★

Evlilikte iki tehlike: Kılıbıklık ve kazaklık!

★

Kadınla yürüyebilmek için dirsek temasını ve hizayı muhafaza şarttır.

★

Hastalıklardan bir kısmının reçetesi, hastanın derdine göre büyüklükteki bir banknottur.

★

Toprağın üstünü çok tasarrufa alışmayınız. Altında bir metre murabbaından fazla yer vermezler.

Atâ

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul teyze — Yağmur mu başladı?
Sıska dayı — Hayır karıcığım, paraşüt talimlerine başladım!

T.T POSTASI

Merzifon: Osman Şentürk

S — Sayın ve değerli Tombul teyzeciğim.

Tanıştığımız tarihtenberi yaşadığın eşinizin rastgele şişman veya kat kat giyinen bayanlara sizi tercihen meyil vermesi alçakça bir hareket olmakla beraber aile yuvanızı da lekelediği düşüncesine varılmıştır. Başka bir namuszı tandaşla evlenmeniz daha muvafık olacağını ikazen bildirmeyi vicdanî borç telâkki eder, saygılarımı sunarım.

C — Erkek milleti ayni çamurdan yapıldığına göre, ze rağmen ben yine kabahatlilerin en küçüğü olan kocamı ze rağmen benyine kabahatlilerin en küçüğü olan kocamı tercih ediyorum... Ümitlilerin avuçlarını yalamalarını tavsiye ederim!